TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

GILLETTE సహజప్రవృత్తి

దిశ

మనసులోని పది గదులు

మనలో ప్రతి ఒక్కరం ఎప్పుడూ ఎంచుకోకుండానే నివసించే ఒక ఇల్లు ఉంది.

దానికి చిరునామా లేదు. ఏ పటంలోనూ అది కనిపించదు. అయినా మనం నిజంగా నివసించిన ఏ ప్రదేశం కంటే కూడా అది మనకు బాగా తెలుసు. లోపల పది తలుపులు ఉన్నాయి.

కొన్నింటిని గ్రహించకుండానే మనం ప్రతిరోజూ తెరుస్తాం.

మరికొన్నింటికి తాళం వేసి ఉంచుతాం, అవి మనకు సంబంధం లేనివన్నట్టు నటిస్తూ.

ఇక మనం స్వయంగా కట్టని గదులు కూడా ఉన్నాయి; అయినా ఏదో విధంగా వాటిని మనలోనే మోసుకుపోతుంటాం. ఇది ఒక సిద్ధాంతం కాదు.

అల్మారాలో దుమ్ము పట్టిన ఒక మనస్తత్వశాస్త్ర గ్రంథమూ కాదు.

ఇది ఈ పది గదులను ఒక్కొక్కటిగా, తరచుగా తాను ఎక్కడ ఉన్నాడో తెలియకుండానే దాటిన ఒక మనిషి కథనం; ఇప్పుడు భుజాల మీద ఇంకొన్ని ఏళ్ళ భారంతో, తాను అనుభవించినట్టే వాటిని సరిగ్గా వర్ణించడానికి అతను ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

పది తలుపులు.

అన్నింటినీ నేను తెరిచాను.

కొన్నింటిని కుతూహలంతో.

కొన్నింటిని అయిష్టంగా.

కొన్నింటిని వెనక్కి తిరగడానికి ఇక చాలా ఆలస్యమైపోయినప్పుడు మాత్రమే.

ఈ గదులు మీకు పరిచితంగా అనిపిస్తే, అవి నా కథ చెబుతున్నందుకు కాదు.

ఎక్కడో లోలోతుల్లో, అవి మీ కథను కూడా చెబుతున్నందుకు.

Ferdinando

సహజప్రవృత్తి – దిశ

ఆ క్షణం వచ్చిన ప్రతిసారీ, నేను ఒక కూడలిలో నిలబడి ఉండేవాణ్ణి.

మనసు మౌనంగా ఉండేది.

తర్కం లేదు.

లెక్కలు లేవు.

వ్యూహం లేదు.

కేవలం శరీరం.

ఎడమవైపుకు కొద్దిగా ఒరగడం.

ఎక్కడ వాలుతుందో తెలియకుండానే గాలిని అనుసరించే ఒక ఆకులా.

సహజప్రవృత్తి ఒక ప్రాచీన ప్రాంతం నుంచి వస్తుందని నేను తెలుసుకున్నాను.

మాటల కంటే పాతది.

మనం మోయడం నేర్చుకున్న భయాల కంటే పాతది.

అది అప్పటికే అక్కడ ఉంది.

బడికి ముందు.

చదువుకు ముందు.

వ్యక్తిత్వానికి ముందు.

సహజప్రవృత్తి మన ఇంటి మొదటి నివాసి.

అది ఉందన్న సంగతే మనం మరిచిపోయినా అద్దె కడుతూనే ఉండేది అదే.

అది మాట్లాడదు.

అది దారి చూపిస్తుంది.

అది వివరించదు.

అది తోడుగా ఉంటుంది.

నా జీవితాన్ని మార్చిన చాలా నిర్ణయాలు ఇలాగే పుట్టాయి.

సాక్ష్యం లేకుండా.

హామీలు లేకుండా.

సాక్షులు లేకుండా.

ఒక అనుభూతి.

అంతకు మించి ఏమీ లేదు.

అయినా, వెనక్కి తిరిగి చూస్తే, అది చాలని నాకు కనిపిస్తోంది.

ఎందుకంటే సహజప్రవృత్తికి భవిష్యత్తు తెలియదు.

దానికి మన నిజం తెలుసు — శరీరానికి ఇప్పటికే తెలిసిన ఆ నిజాన్ని చేరుకోవడానికి బుద్ధి ఏళ్ళు తరబడి ప్రయత్నిస్తూ గడపవచ్చు.

మనం దాన్ని నిజంగా విన్నప్పుడు, దారి ఎక్కడికి దారితీస్తుందని అడగడం మానేస్తాం.

నడవడం మొదలుపెడతాం.

సమస్య సహజప్రవృత్తి తప్పినప్పుడు కాదు.

సమస్య దాన్ని ఎప్పుడూ విననట్టు మనం నటించినప్పుడు.

ఎందుకంటే అప్పుడు మన బాధ్యతలను మోయడానికి ఇంకెవరి కోసమో వెతకడం మొదలుపెడతాం.

తల్లిదండ్రులు.

ఒక ఉపాధ్యాయుడు.

ఒక బాస్.

ఒక ప్రభుత్వం.

ఒక విధి.

మనకు ఇప్పటికే తెలిసినదాన్ని వినడానికి నిరాకరిస్తే, నిందించడానికి మనకు ఎప్పుడూ ఇంకెవరో దొరుకుతారు.

ఇదే మానవత్వం.

ఒక నిర్ణయం తీసుకోవడం కంటే తనను తాను మోసం చేసుకోవడానికే దాదాపు ఎప్పుడూ సిద్ధంగా ఉంటుంది.

Ferdinando